

Ghen

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Cô giật mình.

Anh nhìn cô bé cùng chỗ làm, đang học việc với ánh mắt mượt như nhung, có cần phải thế không nhỉ? Cô không hiểu tại sao, tại thừa testosterone hay Anh coi Cô là trò đùa?

Cô rời xa anh, lảng lảng, không một lời giải thích, Cô vẫy vùng cố tránh xa khỏi ánh mắt tưởng chừng như chỉ rành riêng cho mình. Anh không hiểu, chỉ thấy Cô ương ngạnh và khó chiều. Vài lần Anh xuống nước dỗ dành xem Cô làm sao, Cô bị ốm hay gặp chuyện gì không vui, Anh gắng hỏi xem Cô đổi Anh vì điều gì. Cô biết nói sao đây, rằng Cô đang ghen, vu vơ và vô cớ.

Cô biết chứ. Ánh mắt Anh tỏa sáng và dịu dàng khi nhìn cô bé thực tập khiến người đối diện đỏ mặt và luống cuống. Nhưng Anh đang dẫn theo Cô cơ mà, Anh nắm tay Cô vào văn phòng Anh trong một sáng thứ 7 thanh thoi, Cô còn đang bẽn lẽn trước ánh mắt tò mò của mọi người thì lập tức chuyển thành hoang mang, hẫng hụt. Anh đang dùng thứ tiểu xảo của một cấp trên khuyến khích nhân viên nữ làm việc hay Anh thích cô bé ấy thật...

Chẳng hiểu sao dù biết Anh đang loay hoay không hiểu mình, Cô cũng chẳng buồn giải thích, dù Anh có tặng Cô những quyển sách mà Cô đã vùi vĩnh những lần đi chơi trước, Cô cũng chỉ gói gém để một chỗ. Anh dường như không chịu nổi tính oái ăm này của Cô, Anh cắn nhả “không đọc thì bắt mua bằng được làm gì”...

- Đó là trước kia thôi, giờ em không cần nữa, Cô lạnh lẽo đáp

- Em đọc rồi à, sao không bảo để Anh mua quyển khác.

- Em không thích cái gì của Anh nữa.

- Làm sao nào? Đừng thế, Em không cười với Anh lâu lâu rồi đấy...

Đã bảo là Anh rất nhẹ nhàng mà, Cô rùng mình nghĩ rằng, khi không có Cô, Anh cũng sẽ dịu dàng và ngọt ngào đến gai người với những người khác, Cô nhìn mặt mỗi lần Anh đứng ở cửa nhà Cô nói câu quen thuộc ” Nhớ em quá nên phải đến đây’ chứ không còn thấy niềm hạnh phúc đang len lén trong lòng, như trước sáng thứ bảy ấy khi Cô chưa ghé mắt nhòm vào cuộc sống của Anh với những người khác ngoài Cô.

Cô bước chân vào thư viện, Sáng nay, cũng là thứ 7 sau vài tuần Cô cố gắng hiểu bản thân mình, cố gắng giữ khoảng cách với Anh. Anh đứng đó, cầm bông hồng còn tinh khôi sương sớm “Anh đi làm nhé, Đừng âm u nữa đây”

Cô ngăn người, phải chờ đến lúc Cô bị tổn thương Cô mới thấy Anh có chút gì cố công vì Cô là sao? Cô muốn quên đi ánh mắt của Anh và coi như không biết gì để có thể vui vẻ như xưa, nhưng khó quá. Cô có nhất thiết phải có Anh để âm ỉ một nỗi hoang mang, rằng không biết mình là ai nữa.

- Mình chia tay đi

- Em sao thế, Anh có lỗi gì à

- Em không thích Anh nữa

Anh đi theo Cô vừa gọi, vừa hỏi. Anh bận không quan tâm em à? Em có người khác à? Mọi người tò mò, một cô gái ưu ái lắm thì mới nói là không khó nhìn với bộ mặt sắc khí nhợt nhạt đang đối thoại bằng gật và lắc. Khuất sau con phố nhỏ, biết Anh không còn nhìn thấy được, Cô tựa vào tường chán nản, nước mắt cứ rơi thôi, Cô phải làm gì với bản thân mình, Cô không biết, giờ đây Cô chỉ muốn qua từng ngày một , sự tĩnh lặng kìm giữ Cô làm Cô mệt mỏi. Nỗi cô độc vây quanh Cô từng đêm khi Cô viết tên Anh lên hàng trăm con hạc nhỏ, xâu từng chuỗi trước bàn học của mình, chẳng biết nỗi nhớ đó vơi đi hay đầy lên nữa.

Cô vẫn mong có ngày Anh đủ ấm áp để phá lớp băng Anh đã phủ vào tim Cô.